

[Justitsministeren.]

Den 3. oktober 1962 blev forslagene uændret genfremsat og er nu efter en ny førstebehandling igen henvist til et udvalg.

Såvel under den i folketingsåret 1961-62 stedfundne førstebehandling af forslagene som under den drøftelse, der fandt sted ved forslagernes førstebehandling i indeværende folketingsår, blev der givet udtryk for ønske om, at bestemmelserne i skiftelovens kapitel 6 om skifte ved separation og skilsmisse samtidig blev taget op til revision på grundlag af en betænkning, der er afgivet af justitsministeriets ægteskabsudvalg i november 1961.

Det foreliggende forslag imødekommer dette ønske.

Forslaget, der som anført i bemærkningerne er overensstemmende med det af ægteskabsudvalget udarbejdede lovudkast, indeholder regler om skifte af fællesbo i ægtefællernes levende live.

Når formuefællesskabet mellem ægtefæller ophører ved separation eller skilsmisse, skal fællesboet deles lige mellem ægtefællerne. Denne regel opretholdes ved forslaget. Som påpeget fra forskellig side vil imidlertid en ligedeling undertiden føre til urimelige resultater, navnlig hvor ægteskabet har været af kort varighed, og hvor den væsentligste del af fællesboet er indbragt i dette af den ene af ægtefællerne. Efter forslaget åbnes der derfor mulighed for i sådanne tilfælde at fravige ligedelingsreglen, når en ligedeling ville være åbenbart urimelig.

Også den gældende regel om ægtefællernes ret til på skiftet at kræve boets ejendele udlagt efter vurdering foreslås ændret. I tilfælde, hvor begge ægtefæller kræver samme ejendel udlagt, har efter gældende ret den af ægtefællerne fortrinsret til tingen, som har indført den i fællesboet. Da denne regel i praksis ofte medfører en ensidig begunstiggelse af ægtemanden på hustruens bekostning, foreslås den suppleret af regler, som gør det muligt i konfliktsituationer at udlægge en bolig, en sommerbolig eller en erhvervsvirksomhed, arbejdsredskaber og lignende samt bohøve og andet løsøre, der har hørt til det fælles hjem, til den af ægtefællerne, for hvem de pågældende ejendele skønnes at være af den væsentligste betydning.

Endelig indeholder forslaget en række mindre væsentlige ændringer af andre regler i skiftelovens kapitel 6.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt om de enkelte bestemmelser i forslaget henviser til den af ægteskabsudvalget afgivne betænkning, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Handelsministeren (Barninggaard): Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om tilsyn med banker og sparekasser m. v.*

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er opdelingen af det offentlige tilsyn med banker og sparekasserne i to selvstændige tilsyn historisk begrundet. Udviklingen, som bl. a. har betydet, at antallet af selvstændige pengeinstitutter er nedadgående, ligesom den interne arbejdsgang inden for disse forenkles, hvilket letter tilsynsorganernes arbejde, har imidlertid medført, at man i handelsministeriet har ment at burde tage spørgsmålet om det hensigtsmæssige i en sådan ordning op til overvejelse. Under disse overvejelser har man fundet, at en fælles tilsynsmyndighed vil indebære en række fordele. Jeg skal her fremhæve den betydning, det vil kunne have, at det foreslåede fælles tilsynsorgan vil få et samlet overblik over landets pengeinstitutter og deres virksomhed. En fælles tilsynsmyndighed vil også på mere smidig måde kunne gennemføre en hurtigere løsning af problemer, der er fælles for banker og sparekasser, end det vil kunne ske ved forhandlinger mellem to selvstændige tilsyn. Det erfaringsgrundlag, der opnås gennem én institution, vil også kunne blive til større gavn gennem tilsynet for begge arter pengeinstitutter. I denne forbindelse kan der måske være anledning til at fremhæve, at der i de senere år — uanset den principielle forskel, der består mellem banker og sparekasser, en forskel, som fortsat skal bestå — i det praktiske arbejde er sket en sådan tilnærmelse mellem banker og sparekasser, at et fælles tilsyn forekommer mig at være noget ganske naturligt.

Man kunne måske nære frygt for, at en sammenlægning af to tilsyn vil kunne medføre en for stor institution til skade for det